

O dobrotnem oblaku

Nekega vročega poletnega dne se je dignil skromen obláček iz morja in potoval lahno in veselo, kakor živahen otročiček po sinjem nebu nad daljno zemljo, ki je v dolgo-trajni suši ležala vsa ožgana in žalostna pod njim.

Ko je obláček tako plaval po zraku, je videl pod seboj uboge ljudi, kako so v potu svojega obraza, polni skrbi, delali in se trudili, med tem ko on ni imel nobenih skrbi in ga je lahna jutranja sapica iz čiste-ga zraka kar sama nesla naprej. »Ah,« je spregovoril, »če bi mogel kaj storiti za dobre, uboge ljudi, jim olajšati njih trud in pregnati skrbi, lačnim priskrbeti hrane in žejne napojiti, kako bi bil srečen!«

Dan je tekel naprej in obláček je postajal od ure do ure večji. In ko je tako rasel in dozoreval, je po-stajala njegova želja, da bi pomagal ljudem, vedno večja.

Na zemlji pa je bilo vedno bolj vroče, sonce je neusmiljeno pripe-kalo in žgalo, vročina je pritiskala na uboge ljudi, ki so težko delali in žrtvovali vse telesne moči, da so si iz trde zemlje izkopali vsaj skorji-co vsakdanjega kruha.

Tedaj so proseče pogledali o-blak, kakor bi hoteli reči: »Daj, pomagaj nam!«

»Pomagati vam hočem!« je dejal oblak in se pričel počasi spuščati na zemljo.

Spomnil pa se je medtem, kar je bil nekoč slišal še kot otrok v na-ročju morja, da najdejo oblaki, ki se preveč globoko spustijo na zem-ljo, smrt.

Nekaj časa se je obotavljal in premišljeval svojo usodo, potem pa je postal miren in je rekel po-

gumno in prijazno: »Pomagati vam hočem, ljudje, pa naj se zgodi kar kolik!«

Ta misel ga je napravila velikega, močnega in oblastnega. Obláček prej ni nikdar mislil, da je zmožen tako velikega dela. Kakor blago-slavlajoči Bog je stal nad zemljo, dvignil glavo in razprostrl svoje peruti daleč preko poljan.

Njegova lepota in oblast je po-stala tako velika, da so se ljudje in živali ustrašili, da je drevje in bilje klonilo pred njegovo močjo; toda vsa živa bitja so slutila, da je oblak njihov dobrotnik.

»Pomagam vam!« je znova zakli-cal. »Vzemite me, jaz rad umrem za vas!«

Imel je velikansko voljo, ki ga je spreletela pri teh besedah. Svetla luč ga je razsvetila, gromovi so ga pretresli, ves je bil prepojen večne ljubezni do ljudi. Nagnil se je na zemljo in se spremenil v blagoslov pršēči dež.

Ta dež je bil njegovo delo, ta dež je bil tudi njegova smrt.

Preko vse zemlje, kamor se je vsipala blagodejna mokrota, pa je zasijala blesteča mavrica, narejena iz najčistejših žarkov neba; bil je to poslednji pozdrav mrtvemu ob-laku za njegovo veliko ljubezen.

Tudi ta je izginila čez kratek čas, toda blagoslov oblaka je ostal sreč-nim, rešenim ljudem še dolgo časa, da so bili brez skrbi za vsakdanji kruhek in dobre volje.

